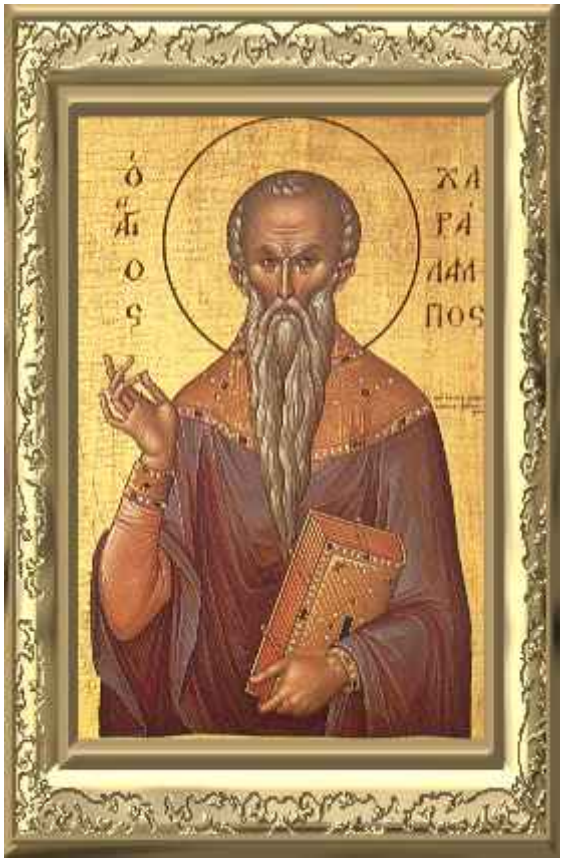
10 Φεβρουαρίου 2026

Omilie la pomenirea Sfântului Mucenic Haralambie (Ρουμανικά, Romanian)

Ξένες γλώσσες / Românesc / Συναξαριακές Μορφές

Credinţa făcătoare de minuni

În această predică, iubiţilor, vom vorbi despre un mare mucenic al credinţei noastre, care ne aduce în memorie locurile cele sfinţite ale Asiei Mici, acolo unde vreme de veacuri, până în 1922, a existat o întreagă lume creştină.

Asia Mică, ţara de neuitat! Oriunde ar săpa cineva, va afla oseminte de eroi, moaşte de sfinţi, cruci şi iconiţe şi ruine ale bisericilor şi mănăstirilor. Acum, toate s-au pierdut şi cei care sunt originari din acele părţi şi au venit în Elada, îşi amintesc cu emoţie de patria pierdută, care a născut atâţia eroi şi martiri ca nicio altă ţară creştină. Unul din aceşti martiri este şi Sfântul Haralambie, pe care îl sărbătorim pe 10 februarie. Despre el vom vorbi, pentru că viaţa lui arată cât de mare este puterea credinţei pe care o învaţă Evanghelia.

***

Sfântul Haralambie a trăit în veacul al II – lea după Hristos. S-a născut într-o cetate din Asia Mică, Magnisia, care nu este foarte departe de mult-regretata Smirna. Creştinii cetăţii îl preţuiau pe Sfântul Haralambie pentru caracterul lui curat, pentru

marea lui credinţă şi l-au ales preot. Lumea astăzi aude cuvântul „preot” şi nu-i dă nicio importanţă. „Popă”, spune altul şi copiii auzindu-i pe cei mari vorbind despre preoţi cu dispreţ nu vor să devină preoţi când se fac mari. Şi preotul peste câţiva ani va fi ceva rar. Despre această dispreţuire faţă de preoţie sunt vinovaţi, desigur, şi câţiva preoţi nevrednici, care nu-şi cinstesc sfânta misiune. Dar Sfântul Haralambie nu a fost unul din preoţii obişnuiţi; a fost preot care avea conştiinţa misiunii sale. Liturghisea şi plângea de emoţie. Propovăduia cuvântul lui Dumnezeu şi făcea ca şi cele mai reci inimi să se emoţioneze şi să-L iubească pe Hristos. Îi iubea pe săraci şi pe bolnavi şi vizita casele creştinilor şi îi sfătuia pe toţi, mici şi mari, să rămână credincioşi lui Hristos.

Pe preotul Haralambie îl iubeau şi îl preţuiau toţi. Prin cuvintele şi prin viaţa lui era o puternică lumină, care lumina nu doar pe creştinii cetăţii Magnisia, ci strălucirea lui ajungea chiar până foarte departe. Dar lumina aceasta nu era mulţumitoare pentru oamenii care trăiau în ruşinoasa închinare la idoli. Şi idolatrii nu erau puţini. Atunci erau mulţi şi aveau cu ei şi statul.

În acea epocă devenise împărat unul care îi ura pe creştini şi hotărâse să-i prigonească cu toată puterea de care dispunea. Se numea Septimiu Sever. Reprezentant al împăratului în părţile Asiei Mici, ca şi cum am spune prefect, era unul ce se numea Lucian. Şi acesta era un sălbatic prigonitor al creştinilor, ca şi împăratul. Acesta a dat dispoziţie să-l aresteze pe sfânt şi să-l aducă înaintea sa. Sfântul Haralambie era de acum foarte bătrân. Avea 113 ani. Şi totuşi, în ciuda adâncii lui bătrâneţi, nu înceta să liturghisească şi să slujească poporului. Vedeţi, atunci nu era în vigoare în Biserică legea de astăzi a statului, care-l obligă pe preot să se retragă din slujire la 75 de ani. Asta nu este conform cu Sfintele Canoane. Preotul, atâta vreme cât se simte bine, trebuie să rămână la locul său până la adânci bătrâneţi. Un preot bătrân cu părul alb este în parohia lui foarte respectat, iar cuvintele sale sunt ascultate cu mare atenţie, ca un glas care vine din veşnicie.

Bătrân de 113 ani era Sfântul Haralambie, dar în acest trup bătrân exista o inimă care nu îmbătrânise de timp, o inimă care era pururi tânără. Aşa este: cel care crede în Hristos, chiar şi atunci când îmbătrâneşte, nu-şi pierde entuziasmul. Este întotdeauna tânăr.

Tiranul Lucian a crezut că un om bătrân este uşor de înduplecat să se lepede de Hristos şi să se închine la idoli. Bătrânii iubesc mult viaţa şi tremură în faţa morţi şi fac orice ca să mai adauge la viaţa lor câteva zile. Dar Sfântul Haralambie nu se temea de moarte. În credinţă era stâncă. Nimic nu putea să-l clatine. Cuvintele pe care i le spunea tiranul ca să se lepede de Hristos, l-au făcut pe Sfântul Haralambie mai hotărât şi mai viteaz. Neliniştea creştea înăuntrul său. Răspundea cu

îndrăzneală. Eu, zicea tiranului, de atâţia ani Îl slujesc pe Hristos şi nu m-am lepădat de El niciodată. Şi acum la bătrâneţile mele, când din clipă în clipă aştept moartea, să mă lepăd de El? Niciodată! Moartea mă va duce lângă Hristos.

Tiranul s-a mâniat din cale afară de eroica împotrivire a sfântului şi a poruncit groaznic martiriu; a poruncit să-l jupoaie pe Sfântul Haralambie de viu. Auzind cineva de un astfel de martiriu i se ridică părul. Sfântul nu s-a îngrozit. Inima lui era închinată lui Hristos şi Hristos i-a dat putere să învingă această ispită şi să triumfeze. Imediat ce soldaţii au început groaznicul martiriu, sfântul prin calda lui rugăciune a făcut o minune şi mâinile soldaţilor au înţepenit, iar tiranul s-a înfricoşat şi sfântul a ieşit din acest martiriu mai strălucit şi cu mai mare putere propovăduia pe Hristos. Faima lui se întindea pretutindeni. O, ce poate să facă un preot sfânt ca Sfântul Haralambie!

Faima sfântului a ajuns până la palatele împărăteşti, iar când împăratul a străbătut Răsăritul şi s-a dus în Antiohia, a poruncit să-l aducă înaintea lui pe sfânt. Pentru a doua oară Sfântul Haralambie este judecat. Este judecat de însuşi împăratul. Dar şi a doua oară îşi mărturiseşte credinţa. Împăratul se sălbăticeşte şi porunceşte să-l chinuiască şi în sfârşit să-l decapiteze. Sfântul a arătat atâta răbdare în mucenicia sa, încât trei soldaţi din călăii săi, necredincioşi până în acea clipă, au refuzat să aducă la îndeplinire dispoziţia împăratului şi au strigat: Şi noi suntem creştini! Dar până şi fiica lui Galina, văzând minunea sfântului, a crezut în Hristos. Încă şi alţii, închinători la idoli, bărbaţi şi femei, împreună cu fiica împăratului au mărturisit credinţa lor şi au primit mucenicia împreună cu sfântul.

***

Iubiţii mei! Toţi câţi citesc Vieţile Sfinţilor şi văd chinurile pe care le-au suferit pentru Hristos nu se pricep de unde aflau această putere. Dar la această nedumerire răspunde Evanghelia. Ne istoriseşte că o copilă, care era demonizată şi nicio putere nu era în stare să o vindece, deodată s-a făcut bine. Cum? Mama ei L-a rugat pe Hristos să o facă bine pe copila ei. L-a rugat cu credinţă mare şi Hristos a ascultat rugămintea mamei şi o putere nevăzută, puterea lui Hristos, a izgonit din sufletul copilei toţi demonii. Această credinţă în Hristos este cea care a dat putere Sfântului Haralambie să izgonească demonii, să vindece pe cei bolnavi, să facă minuni şi, ceea ce e cel mai important, să sufere toate înfricoşatele chinuri şi până la ultima lui suflare să-şi mărturisească credinţa. Această credinţă dă putere celor care cred până astăzi, ca să biruiască ispitele, prigoanele şi chinurile şi cu îndrăzneală să mărturisească Ortodoxia pretutindeni. Fiecăruia din aceşti mucenici, bătrâni şi tineri, se potriveşte cuvântul pe care l-a spus Hristos către femeie: „O,

femeie, mare este credinţa ta! Fie ţie după cum voieşti” (Matei 15, 28). O, mucenicilor, mare e credinţa voastră! Vă rugăm, rugaţi-vă Domnului să ne dăruiască şi nouă credinţa voastră.

+ Mitropolitul Augustin de Florina

Traducere din elină: monahul Leontie